

SLOVENSKA VAS

INTERVJU S KRISTINO GRBEC, *ново predsednico društva Slovenska vas*

V letošnji peti številki Svobodne Slovenije smo objavili poročilo o občnem zboru Društva Slovenska vas, na katerem je bil izvoljen nov odbor. Srečali smo se z novoizvoljeno predsednico društva, Kristino Grbec in se z njo malo pogovorili:

→ Kristina, najprej ti čestitamo ob izvolitvi za predsednico Društva Slovenska vas! Je pred teboj društvo že predsedovala kakšna ženska, ali si ti prva?

Letos bomo praznovali že 70-letnico Društva Slovenska vas in v vseh teh desetletjih sem, kot praviš, prva ženska, ki je sprejela odgovornost predsednice.

→ Čeprav si bila že več let članica odbora je to tvoje prvo vodilno mesto. Kaj te je pripravilo do tega, da si sprejela to veliko odgovornost?

To je zame velik izziv, še posebej ker sem po poklicu tehnik v Informatiki. Mislim, da je profil, ki je potreben za to vlogo, predvsem humanističen, v osnovi je pa pomembno, da znaš izraziti to kar čutiš in seveda v slovenskem jeziku.

→ Društvo Slovenska vas je najstarejši slovenski dom v Buenos Airesu in ima zelo bogato zgodovino. Kateri so po tvojem mnenju največji izzivi za bodočnost?

Zavedam se, da bo vedno več izzivov. Da pa zagotovimo bodočnost slovenske skupnosti in slovenskih domov bomo morali delati predvsem za ohranjanje vere, slovenskega jezika, slovenskih navad in slovenske identitete.

→ Kakšne posledice je povzročila pandemija v Hladnikovem domu?

Žalostna je bila smrt veliko izjemnih ljudi, ki so v domu sodelovali dolga leta. Pozitivno je bilo združenje družin, skrb za starejše in otroke. Delo preko spleta nam je omogočilo, da smo bili bolj pozorni na potrebe naših najdražjih.

Glede Hladnikovega doma pa lahko rečem, da so bili člani resnično srečni, ko se je bilo mogoče vrniti.

→ Katere so po tvojem mnenju najhujše težave, s katerimi se boš soočala pri vodenju društva? In kako se boste tem težavam postavili po robu?

Realnost je, da je danes malo družin, v katerih sta oba starša Slovenca. 70 let se je na vseh zabavah in prireditvah govorilo skoraj izključno slovensko. Če bi ta intervju opravili z mano pred 10 leti, bi zagotovo imela bolj radikalno stališče, danes pa menim, da so spremembe potrebne, da se moramo prilagoditi novim časom, da ne bi izgubili bistveno v smislu vere, kulture in posebnosti slovenskega naroda.

Bomo še naprej pripravljali gledališke igre po slovensko, ampak mislim, da moramo skušati nuditi tudi simultani prevod, da bodo tudi

Argentinci lahko razumeli in spoznali slovensko kulturo.

→ Kateri bodo stebri življenja društva Slovenska vas v prihodnjih letih?

Skušali bomo ohraniti in okrepiti iste stebre, ki društvo Slovenska vas podpirajo že sedemdeset let: vera, kultura, ohranjanje jezika, šport.

→ Koliko članov ima društvo Slovenska vas? Kateri so dejavnosti, ki privlačijo največje število članov?

Naše društvo šteje trenutno okoli 140 aktivnih članov, v okolici Slovenske vasi pa živi okoli 420 Slovencev.

Mlade najbolj privlači šport, druge člane Cerkev in verske dejavnosti, množično se pa člani in prijatelji udeležujejo tudi odrskih predstav, kolin, članskih kosil in drugih prireditev. Otroci radi hodijo v slovensko šolo, prihod svetega Miklavža je njihova najljubša prireditev.

Prav lepa hvala, Kristina, za prijazen pogovor. Želimo ti in novemu odboru mnogo uspeha!

Vprašanja sta pripravila Mariana Poznič in Jože Jan

OBREZOVANJE DREVES V HLADNIKOVEM DOMU

V soboto, 21. maja se je, po zgledu prednikov, prvih vaščanov, zbrala številna skupina mož in fantov za skupno delo v Domu. Ker se je »šiht« obetal obilen, so pričeli že ob zgodnji osmi uri in pridno delali do osmih zvečer, saj so se evkalipti, ki jih dolgotrajna epidemija nikakor ni ovirala v mogočni rasti, razbohotili do takih mer, da so resno postajali nevarni za sosede in tudi za lastne zgradbe.

Vsi prostovoljci so pokazali navdušeno razpoloženje za sodelovanje in se takoj po kratkem okrepcu lotili napornega dela, vedno v veselem vzdušju, ki olajša vsako težavo.

Pod čedno obrezanim drevjem bo sedaj hoja, tek in šport bolj prost, zlasti pa bodo najmlajši mogli brezskrbno uživati otroške igre. Prav gotovo pa bo ostalo dovolj materiala za mogočen kres in tudi za vaške peke, ki se vedno odlično izkažejo ob ražnju.

Dani Grbec
Prevod: Franci Sušnik

PRVA POMOČ IN TEMELJNI POSTOPKI OŽIVLJANJA

V soboto, 21. maja, se je v Hladnikovem domu v Slovenski vasi v Lanusu vršilo srečanje z razlago in prakso z naslovom Prva pomoč in temeljni postopki oživljanja (TPO).

V dobri uri in pol je lic. Lučka Zupančič udeležencem na zelo dinamičen in komunikativen način posredovala poznavanje bazičnih načinov obravnavanja s ponesrečenci v primerih odprtih ran, zlomljenih kosti, opeklin, konvulzije, zadušitve ali srčnega kolapsa. S posnetimi slikami in dobro opremljena z materialom je dosegla intenzivno participacijo udeležencev, katerih zanimanje je vodilo v številna vprašanja, ki

so tematiko še razširila. Stalno sodelovanje, zlasti pa splošna zaključna vadba TPO naj bi zagotovili primerno ravnanje v nepredvidenih slučajih, na katere lahko vsak naleti, z namenom da omejimo nevarnost tako za ponesrečenca kot za pomočnika.

Številno udeležbo so sestavljali tako otroci kot mladina in odrasli, med njimi tudi mnogi ki ne govorijo slovensko, zato je srečanje potekalo v španskem jeziku. Vsak je svoje prispeval, odšel pa gotovo obogaten s potrebno izkušnjo, ki v določenem primeru lahko nudi medsebojno pomoč in celo rešitev življenja. Društvena predsednica Kristina Grbec se je iskreno zahvalila članici Lučki, ki je radodarno delila svoje obširno znanje, potrjeno s certifikacijo AHA (American Heart Association) / Cruz Roja Argentina. Zahvalila se je tudi vsem sodelavcem, ki so to srečanje omogočili. Končno je še sporočila, da je Dom pridobil kritje za zdravniške nujnosti za vse dni v letu.

Dani Grbec
Prevod: Franci Sušnik

PRAZNIK MARIJE POMAGAJ

24. maja je praznik Marije Pomagaj, zavetnice slovenskega naroda. Njej je posvečena naša spominska cerkev v Slovenski hiši.

Zato smo se tisti torek zvečer zbrali pred oltarjem, pod njeno milostno podobo, jo počastili in se ji priporočili.

Sveto mašo je daroval č.g. Toni Burja, skupina pevcev iz San Martina je vodila petje in litanije Matere božje.

Kraljica miru, prosi za nas!

Slike: Pavel Brula

DAN DUHOVNOSTI NA SSTRMB

Vedno je spodbudno srečanje z mladimi v drugačni obliki, različni od običajnega ritma šolske strukture. Dan duhovnosti je tak dan, ko lahko bolj sproščeno razmišljamo o problematiki sodobnega časa v luči krščanskih vrednot.

Prvo soboto v maju smo na SSTRMB doživeli vsakoletni dan duhovnosti, ki nam je pod naslovom Vojna in Mir dovolil razmišljanje o sedanji svetovni zgodovini.

V prvem delu srečanja smo s pomočjo projekcij pregledali stanje ruskega napada na Ukrajino in se poglobili v trpljenje ukrajinskega naroda, ki je zgodovinsko močno trpel pod ruskim nasiljem že od leta 1930 dalje. Končno je Ukrajina v 90. letih prejšnjega stoletja postala samostojna država, danes pa ponovno doživlja kruto in junaško trpljenje.

V drugem delu so nam koordinatorji pomagali opaziti podobnosti med pogumno ukrajinsko narodno obrambo in našimi koreninami povojne emigracije. S zanimivim intervjujem se je tako imenovani »novinar« s svojim »gostjo« pogovarjal o Slovenski domobrancih, predstavil so, kdo so bili, vprašal je, kaj vemo o njih, kaj vemo o družinskih zgodbah, kaj vemo o beguncih, itd.

V naslednjem delu smo se poglobili v misli, da sta nasilje in mir stanja človeka, in vsak od nas je sposoben enega in drugega. Ko gledamo okoli sebe vidimo v naši družbi nasilje na številnih področjih življenja in istočasno vidimo tudi velikodušnost in prijaznost. S pomočjo voditeljev so se dijaki razdelili v skupine in debatirali primere nasilja v vsakdanjem življenju: v šoli, na cesti, v družini, na zabavah, v športu. Vsaka skupina je drugim predstavila svoj primer in prejela nasvete ostalih skupin, kako graditi poti miru in sprave v šoli, na cesti, v družini, na zabavah, v športu. Skupine so ponovile nastope v luči

pozitivnega razpoloženja. Predstavitve so nam jasno pokazale, da ima vsak izmed nas sposobnost in svobodo odločanja, kaj in kje hoče biti v tem svetu, v katerem živimo.

Končali smo popoldan v cerkvi, z molitvijo pred Jezusom, Knezu miru. Pred Najsvetejšem smo prosili za milost, da se bomo zmeraj odločali za to, da bi bili orodje in graditelji miru.

Posebna zahvala slovenski mladini ki je skočila na pomoč, in darovala svoj čas in kreativnost: Gaby Oblak, Ivan Urbančič, Lucijana Vombergar, Luka Trpin, Matej Urbančič, Maxi in Sebi Žnidaršič, Mika Hanjže, Miki Križ, Miki Bokalič, Nati Podržaj, Tanja Oblak, Viki Kastelic.

Delimo zaključno molitev svetega Frančiška, prosimo Gospoda za dar miru.

*Gospod, naredi me za orodje svojega miru.
Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.
Kjer je žalitev, naj prinašam odpustčanje.
Kjer je nesloga, naj prinašam edinstvo.
Kjer je dvom, naj prinašam vero.
Kjer je zmota, naj prinašam resnico.
Kjer je obup, naj prinašam upanje.
Kjer je žalost, naj prinašam veselje.
Kjer je tema, naj prinašam luč...*

Amen

SSTRMB

BREZ STRAHU IN NEGOTOVOSTI

Duhovna misel

Živimo čase velike negotovosti. Že dve leti nam kroji življenje nadležni korona virus. Vzel nam je ustaljeni tek naših navad in življenjskega stila pa seveda tudi nepotrebne navlake in bremena razvad in naše ugodje v njih. Skrb za zdravje je narekovala ukrepe, ki so močno posegli v osebno in družbeno življenje, v neposredno medsebojnost in družabnost. Občutili smo, kako blagodejno vlogo ima srečanje v živo, izmenjava skrbi in izkušenj ali čisto navaden klepet o malih vsakdanjih nepomembnostih. Treba je bilo iznajdljivo in podjetno odkriti znane in tudi manj znane načine za ohranjanje lastnega dobrega počutja. Čas za srečanja po telefonu in preko socialnih omrežij.

In to ni bilo vse. Vojna v Ukrajini je ko strela z jasnega dodala nepredvidljivo stopnjo negotovosti od zadnjih februarskih dni do danes. Tri mesece že traja kruto uničevanje vojaških in civilnih objektov v lepi deželi, 'žitnici sveta'. Slike razstreljenih hiš, vasi in mest pričajo o nepojmljivem trpljenju. Ne moremo dojeti, da je ciljev vojaškega ustrahovanja deležno civilno prebivalstvo, da granate padajo na bolnice, otroške vrtce, domove za ostarele, kulturne ustanove in božja svetišča.

Kje se bo to končalo? Meje Ukrajine očitno niso vse, kar je cilj vojaških operacij napadalcev in agresorske politike iz Moskve. Puhle so trditve, da je bila odločitev za vojaški poseg nujna zaradi ogrožene varnosti največje države sveta.

Zaskrbljeno se marsikdo od nas ozira tudi na našo domovino po volitvah. Z ene strani slavje zmagovalcev in z druge razočaranje demokratov. Volitev ne gre oporekati, čeprav se kažejo znamenja volilnih manipulacij. Očitno je kra-

tenje volilne pravice precejšnjemu številu slovenskih državljanov po svetu. Volilni material ni prispel do njih ali pa je pošta prišla v tednu po volitvah. Je vzrok le dostava, se nemočno sprašujejo opeharjeni državljani. Ali pa tiči v ozadju nespodoben naklep? Zanesljivega pojasnila ne bomo dobili. Demokrati vseh strank morajo očitno vztrajati in se boriti vsaj toliko časa, kolikor ga je imel komunistični totalitarizem za svojo 'preobrazbo' ljudi. Pokazalo se je na volitvah. Zavezniki demokratov so rodoljubi, ki jim je bilo vzeto življenje v povojnih pobojih. Ta mesec se jih spominjamo in jim priporočamo domovino.

Mnogi jezljivi dogodki nas spremljajo in nič ne koristi le zgražanje ali jeza na druge, ki jih imamo za krivce. Ta svet pač ni brez ljudi, ki hote ali nehote povzročajo skrbi in jezo drugim. Od zunaj ne moremo pričakovati, da nam bo postreženo z brezskrbnostjo. Notranji mir lahko najdemo le v svojem lastnem iskanju, kje je opora in od kod jo lahko pričakujemo. Mir in gotovost je možno najti le v duhovnem središču nas samih. Vse telesno je minljivo in že iz tega vidika nezanesljivo. Je začasno, lahko bi rekli sposojeno za nedoločen čas. Duh pa je te omejitve prost. Presega jo. Išče odgovore med vrednotami na sebi primerni ravni duha in srca.

Ta mesec obhajamo vrsto praznikov, ki nosijo odgovore na naša vprašanja: binkošti, Sveta Trojica, sv. Rešnje telo in kri, Srce Jezusovo in številni godovi svetnikov, ki so nam zgled zupanja in moči vere v Boga. »Mir vam bodi,« pozdravlja vstali Gospod v naš čas.

Janez Pucelj
Naša luč | Junij 2022

GOSTOVANJE PEVSKEGA ZBORA V GENERAL ALVEAR | Mendoza

Mendoški Slovenski pevski zbor je od 29. aprila do 1. maja 2022 potoval v General Alvear, oddaljenega kakih 300 km. proti jugu province Mendoze. Zanimiva značilnost obiskanega mesta je izredno veliko število naseliten različnih narodnih skupnosti. Po številu priseljencev so na prvem mestu Ukrajinci. Njihova kulturna dejavnost je največ doprinesla k ustanovitvi Muzeja priseljencev v bližnjem mestu Bowen.

Zanimiv je vzrok tega obiska in sicer, da je mesec maj posvečen muzejem. Občina General Alvear je povabila pevovodjo mendoškega pevskega zbora, muzikologa Diega Bosqueta, da je 29. aprila v Muzeju priseljencev v Bowenu predaval o življenju in delu Alekseja Abutkova.

Kdo je bil Aleksey Abutkov?

Mag. Diego Bosquet je odkril in se dolga leta posvetil raziskovanju omenjenega ruskega glasbenika. Abutkov je v Sankt Peterburgu bil učenec znanega glasbenika Rimski-Korsakova. Politični nesporazum, predvsem preganjanje komunistične vlade mu je postalo neznosno. Odločil se je in zapustil svojo domovino ter se naselil v mestu Carmensa v občini General Alvear- v Argentini. Ustanovil je glasbeno šolo, učil več instrumentov in komponiral mnoga cenjena dela za razna glasbila, petje ter orkester.

Diego Bosquet, muzikolog, je priznan član in sodelavec glasbenih društev v Južni Ameriki in Karibih. Sodeluje pri "Asociación Regional para América Latina y Caribe de la Sociedad Internacional de Musicología". Vodil je provincijski Dedniški institut v Mendozi, raziskoval različne oblike regionalnega narodnega petja, sodeloval na kongresih in napisal mnogo znanstvenih študij na to tematiko.

30. aprila, dan po predstavitvi o ruskem glasbeniku, je nastopil mendoški Slovenski pevski zbor z zanimivim programom. Med prvimi interpretacijami je bila ukrajinska pesem: »Hej tam na hori«, pripravljena je bila kot prisrčen pozdrav. Mendoški pevski zbor in ukrajinska skupnost v Bowenu imata dolgoletno bratsko tradicijo.

Leta 1961 je zbor prvič obiskal Bowen in ukrajinsko skupnost. Takratni pevovodja, ravn. Marko Bajuk je priredil, poleg omenjene »Hej tam na hori«, še druge ukrajinske skladbe.

Od leta 1949 se je v tistie kraje naselil pater Bazilij Wynnyczuk. Organiziral je ukrajinsko skupnost, skrbel za ohranitev narodnih navad, učil njihov jezik, ustanovil novo faro in zgradil cerkev; bil je navdušen misionar in narodnjak. Pogosto je obiskal Slovence v Mendozi in pospeševal prijateljsko povezavo.

Letos je Slovenski pevski zbor želel bratom Ukrajincem predstaviti sličen program kot darilo ukrajinski skupnosti, kot posebno sočustvovanje in poklon vsem, ki trpijo grozovite posledice vojne v njihovi domovini!

V soboto, 30. aprila dopoldan, je zbor obiskal »Multiespacio Cultural Bodega Faraón«, ki sodi v kategorijo nacionalnih

Prvi koncert Mendoškega Slovenskega zbora v Bowenu, z ukrajinsko skupnostjo, leta 1961

spomenikov. Sprejel jih je g. župan Walther Marcolini.

Glavni nastop se je vršil tisti večer v Cine Teatro Antonio Lafalla, v največja mestni dvorani. Program je vključil slovensko in argentinsko glasbo. Med slovenskimi so zapeli najbolj poznane speve: *Moj očka imajo konjča dva* (narodna; prir. Marko Bajuk), *Srce je žalostno* (narodna; prir. Marko Bajuk), *En hribček bom kupil* (narodna; prir. Marko Bajuk), *Venci beili* (narodna; prir. France Marolt), *Čej so tiste st'zice* (narodna; prir. Jože Leskovar) in *Dajte, dajte* (narodna; prir. Aldo Kumar). Ker so poslušalci bili vsi Argentinci, je pevovodja razložil vsako besedilo, namen vsake skladbe in dodal bistvene značilnosti Slovenije, njene kulture in glasbe. Podal jim je tudi vzroke slovenskega begunstva in začetek Slovenskega društva ter Pevskega zbora v Mendozi.

Z argentinskimi skladbami je pevovodja poslušalce popeljal po različnih argentinskih pokrajinah. Zapeli so sledeče pesmi: *Zamba de la Navidad* (Jorge Biagosch), *Moyi tun papai inché* (Valeriano Avilés; prir. Rodrigo Dalziel), *Agua y sol del Paraná* (Ariel Ramírez in Miguel Brascó; prir. María del Carmen Aguilar), *La vieja* (Hermanos Díaz; prir. Claudio Sanseverino), *Del prado vengo* (prir. Vivian Tabbush) in *Cueca de la viña nueva* (Félix Dardo Palorma; prir. Jorge Chanal). Vse argentinske pesmi je spremljal s kitaro David Bajda.

Pred koncem nastopa je Direktorica za kulturo občine General Alvear, Liana Pedrafita, obdarila vse pevce. Navdušeni poslušalci so bili deležni še dodatka. Zbor jim je podaril še dve skladbi: *"Hej tam na hori"* in cueca cuyana: *"Caminito del norte"*, simbol povezanosti obeh narodnosti, ker je skladbo za mešani zbor priredil č. g. Janez Ogrin, pokojni slovenski župnik v Quinesu, sosednji provinci San Luis.

Nastop Slovenskega zbora je organizirala občina General Alvear, potovanje se je pa uresničilo s podporo Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in svetu.

V imenu Pevskega zbora želi ga. Ani Grintal, predsednica zbora, izraziti iskreno zahvalo pevovodji Diegu Bosquetu za njegovo 22 letno požrtvovalno delo posvečeno zboru in za sodelovanje pri Društvu Slovencev v Mendozi!

Diego Bosquet in Ani Grintal Hirschegger

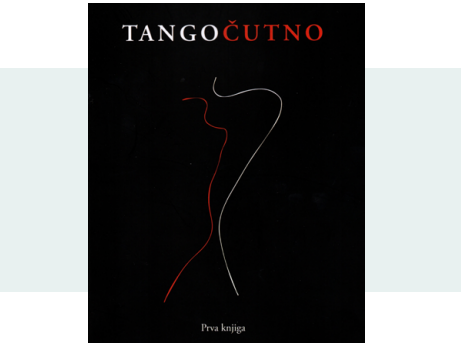

Koncert v Cine Teatro Antonio Lafalla v mestu General Alvear.

Dirigent mag. Diego Bosquet

TANGO V PREVODU V SLOVENŠČINO

Tango sceno v Sloveniji poznam precej dobro. Imajo lepo število plesnih šol, društev, milonge se vrstijo. Tango se večinoma odvija v Ljubljani, kar je razumljivo, saj je največje mesto v državi, a tudi v številnih drugih mestih in krajih po vsej Sloveniji. Tudi sam sem že pel na enem festivalu in koncertu ter več milongah. Tako je na eni od milong k meni pristopila tudi Jerneja Judež, predsednica Kulturno-umetniškega društva za širjenje argentinskega tanga Tango.si, in mi podarila knjigo z besedili tangov, ki jo je društvo izdalo konec leta 2021. Besedila so v izvirniku in v prevodu.

Knjiga z naslovom Tangočutno je lepo oblikovana, tiskana je na 135-gramskem mat papirju. Gre za »Prvo knjigo«, kar pomeni, da sledi vsaj še ena. V tej prvi knjigi je večina besedil zajetih iz zlatega obdobja argentinskega tanga. Tangočutno vsebuje petdeset besedil v izvirniku in slovenskem prevodu ali, kot je s primernejšim izrazom navedeno v knjigi, v slovenski prepesnitvi. Prepesnitve se držijo vsebine izvirnika, a hkrati upoštevajo tudi metriko – in celo rimo, tako da jih je možno zapeti z istim občutkom kot v izvirniku.

Prepesnitev je delo Silvane Orel Kos, docentke na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Dr. Orel Kos je predavateljica na Oddelku za prevajalstvo Filozofske fakultete na Univerzi v Ljubljani. Študirala je angleščino (prevajalska smer) in nemščino z literaturo (pedagoška smer), fakultativno pa še švedski jezik na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer je tudi magistrirala ter pridobila naziv doktorice znanosti. Stike z drugimi jeziki je imela že v mladih letih (italijanščino, francoščino, danščino, prilo-

žnostno tudi s španščino). Prevaja poezijo iz različnih jezikov, podnaslavlja filme pretežno skandinavske produkcije in je prevedla tudi večje število pravljic Hansa C. Andersena iz danskega izvirnika.

Očitno se je za to delo dobro pripravila – kastiljščina ni v prvi vrsti njej poznanih jezikov – saj, moram reči, ga je res odlično opravila. Kot primer navajam prvo kitico krasnega tanga »En esta tarde gris«, ki ga je napisal José María Contursi, v prevodu pa se naslov glasi »Sivi popoldan«:

*Qué ganas de llorar en esta tarde gris...
En su repiquetear la lluvia habla de ti.
Remordimiento de saber
que por mi culpa nunca,
vida... nunca te veré.
Mis ojos al cerrar te ven igual que ayer,
temblando, al implorar de nuevo mi querer...
Y hoy es tu voz que vuelve a mí
en esta tarde gris.*

*Najraje jokal bi v ta sivi popoldan ...
O tebi govori še dež, ki škropotlja.
Priznam s trpinčeno vestjo,
da sam sem kriv, da nič več,
draga ... videl te ne bom.
Če zdaj zaprem oči, kot včeraj vidim te,
ko prosiš in drhtiš, da ljubil bi te še ...
Zdaj v sebi slišim spet tvoj glas,
na sivi popoldan.*

Predgovor je izpod peresa Florencie Argento, ilustracije pa je prispeval Bruno Urh. Prvo knjigo tango lirike v izvirniku in prevodu so uredile Silvana Orel Kos, Maja Sever in Jerneja Judež.

S Silvano Orel Kos sva se srečala na milongi v Ljubljani. Vprašal sem jo, kako je sploh prišla do ideje, da bi prevedla besedila:

“Leta 2018 sem po številnih letih občudovanja plesa argentinskega tanga tudi sama naredila prve korake v tango čevljih. Ker precej dobro razumem italijansko, sem rada prisluhnila tudi pevcem tanga in ujela tu in tam kakšen delček sporočila. Kot prevajalka vem, da ravno prevajalski proces omogoča

najintimnejše poglobljanje v finese besedila, saj se med prevajanjem trudimo doumeti raznotere pomenske in slogovne razsežnosti besedila. Ker pa sem pred nekaj leti tudi sama pisala avtorsko poezijo, sem se prevajanja lotila s še toliko večjim osebnim veseljem in profesionalnim zanimanjem.

Ob tem sem veliko brala o avtorjih, o ozadju in interpretacijah besedil, in tako sem se začela poglobljati tudi v zgodovino in kulturo argentinskega tanga, kar je bila zame dodatna vrednost prevajalskega procesa. Ob priložnosti sem Maji Sever, slovenski igralki ter prevajalki in sinhronizatoriki risank, pa seveda tudi tangueri in tedanji predsednici Kulturno-umetniškega društva za širjenje kulture argentinskega tanga Tango.si, v roke potisnila sveženj že prevedenih tangov, ki je takoj pokazala zanimanje za objavo besedil. Leta 2020, v prvem koronskem letu, je Florencia Argento, učiteljica tanga, zgodovinarica in kustosinja iz Buenos Airesa, na daljavo predstavila niz predavanj na temo zgodovine lirike argentinskega tanga, jaz pa sem za slovenske udeležence predavanj prevedla nekaj temeljnih tango besedil. Kar naenkrat je bilo na kupčku že toliko prevodne poezije, da bi jo zlahka zvezali v pesniško zbirko. K objavi sta me spodbujala Bruno Urh, slovenski arhitekt, tanguero, vsestranski umetnik in pozneje tudi avtor ilustracij, in seveda Maja Sever, ki je upala, da bi zbirka izšla že leta 2020 in bi tako obeležili petnajstletnico obstoja društva Tango.si.

Žal so nam moja nenadna bolezen in rigo-rozni medkoronski ukrepi preprečili dokončno redakcijo.

Jerneja Judež

Ruth, Silvana in Daniel

Kar pa sploh ni bilo tako slabo, saj sem v času okrevanja prevedla še več besedil. Tako smo zlahka sestavili izbor 50 spevnih tangov, večinoma iz 30. in 40. let prejšnjega stoletja, tj. zlate dobe tanga. Ob tem se je uredniško in založniško izkazala nova predsednica društva Tango.si Jerneja Judež, ki je zbirko Tangočutno. Prva knjiga prijavila na razpis za ljubiteljsko umetnost Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, ta pa je v delu prepoznala kulturno vrednost in jo nagradila ne samo s finančno podporo, temveč tudi lepo strokovno utemeljitvijo.”

Hvala lepa, Silvana, in iskrene čestitke za odlično delo!

Eden od prevodov je že doživel krstno uprizoritev! Ruth Banko, ki se je lani preselila v Slovenijo, poje tango s partnerjem Danielom Perissejem – pri nas sta že nastopila v prekmurskem domu v Bernalu, in to zelo dobro. Na milongi v plesni šoli Moj korak sta v soboto, 21. maja, izvedla v slovenščini Niebla del Riachuelo (Megla nad Riačuelom). Prisotna je bila tudi Silvana Orel Kos (gl. fotografijo).

Rok Fink
Lektorirala: Tjaša Lorbek

Silvana Orel Kos

UMRL BORIS PAHOR, PRIČEVALEC GROZOT TREH TOTALITARIZMOV

V 109. letu starosti je v Trstu umrl znameniti tržaški pisatelj Boris Pahor. Skozi vse življenje je pisal in opozarjal na nevarnosti in grozote treh totalitarnih režimov 20. stoletja, katerih žrtev je bil tudi sam.

30. maja smo se prebudili z žalostno novico pisateljeve smrti. Vsa družbena omrežja in časopisi vsega sveta so objavljali dela in pričevanja “pisatelja brez meja, državljana sveta in človeka srca”, kakor ga je opisal predsednik slovenske države Borut Pahor:

“Bil je vest slovenskega naroda”
- Delo, Slovenija

“Morto a 108 anni Boris Pahor, lo scrittore sloveno che narro l'orrore dei lager”
- La Stampa, Italija
“Muere Boris Pahor, la voz perpleja y clara del Holocausto”
- El Mundo, Španija

“Murió Boris Pahor, un testimonio de la resistencia contra el fascismo”
- El País – Španija

“Muere a los 108 años de edad Boris Pahor, sobreviviente y narrador del Holocausto”
– La Razón, Mehika

“Fallece el escitor Boris Pahor, testigo de los horrores del Holocausto nazi”
– La Nación, Argentina

“Boris Pahor died: He survived death and was 108 years old”
– Times, ZDA

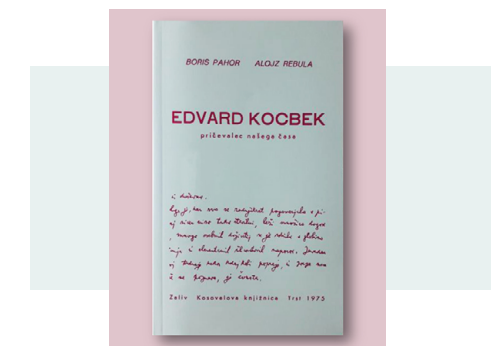
Že kot otrok je bil Boris Pahor priča požiga slovenskega Narodnega doma v Trstu, ki so ga povzročili fašisti in je trpel prepoved

slovenščine pod fašističnim režimom. Med drugo svetovno vojno so ga Nemci deportirali in poslali v razna nacistična koncentracijska taborišča. Komunistični režim je Pahorju prepovedal vstop v Slovenijo in onemogočal izdajo njegovih literarnih del.

Pahorjeva literarna dela, med katerimi velja omeniti Nekropola, V labirintu, Mesto v zalivu, Grmada v pristanu, so priznana v Franciji, ZDA, Nemčiji, Španiji in po vsem svetu. Večkrat je bil Boris Pahor omenjen kot slovenski kandidat za Nobelovo nagrado in velja za enega najbolje prodajanih in prevajanih slovenskih avtorjev v tujini.

Za svoj izjemni literarni opus je Boris Pahor prejel vrsto nagrad, med drugimi Prešernovo nagrado (1992), Srebrni častni znak Republike Slovenije (2000) in francoski red legije časti (2007). Bil je redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, nosilec častnih doktoratov Univerze na Primorskem in Univerze v Ljubljani ter naziva Kulturni ambasador Republike Slovenije. Leta 2020, ob 100-letnici požiga Narodnega doma v Trstu, sta mu podelila najvišji državni odlikovanji italijanski in slovenski predsednik.

V tednih, ko se spominjamo nove obletnice pokola slovenskih domobrancev v tistem žalostnem juniju 1945, pa velja še posebej omeniti njegov prispevek k razkritju tega zločina. Leta 1975 je bil v Trstu objavljen in-

tervju z Edvardom Kocbekom, ki sta ga pripravila Alojz Rebula in Boris Pahor z naslovom *Edvard Kocbek, pričevalec našega časa*. Publikacija je bila dostopna le v zamejstvu in v Sloveniji seveda prepovedana, a nastala je polemika in pobudniku je bil za nekaj let prepovedan vstop v Jugoslavijo.

“Danes je to bolj jasno, kot je bilo tedaj, da je priznanje te krivde pogoj za naše prihodnje narodno sožitje”, je Boris Pahor izjavil leta 2010 v Delu.

Borisu Pahorju so se ob njegovi smrti poklonili številni pisatelji in kulturniki. V sredo, 1. junija je bila v Narodnem domu v Trstu žalna seja, pogreb pa bo v torek, 7. junija.

Ponosni in hvaležni smo za plodno življenje tega zavednega Slovenca!

Jože Jan

JUNIJ - MESEC SPOMINA

MAJSKO - JUNIJSKO RAZMIŠLJANJE, Z UVODOM

“*Memoria e historia – dos conceptos ligados, pero no idénticos.*”

Pod tem naslovom je pred nekaj tedni v prilogi dnevnika La Nación, izpod peresa Daniela Ortege izšel članek, ki obravnava razliko med besedami “spomin” – pomnjenje, mit, pripoved, zgodba ter “zgodovina”, kar se je v resnici dogajalo.

Za to obravnavo se je poslužil filma Davida Fisher “The Round Number”, v katerem raziskuje Shoah, židovski holokavst –sam je sin preživelih zapornikov- posebno še, ali je število 6.000.000 žrtev resnično - številka, ki se je ne sme zanikati ali popravljati. V filmu omenja pesnika Abba Kovner, ruskega Žida, ki je govoril o 6 milijonih žrtev že veliko pred koncem 2. svetovne vojne, ko so še vozili transporti v taborišča smrti. Logično, ne zanika holokavsta, ampak hoče odkriti vso resnico s tem v zvezi.

Film je podprla tudi izraelska ambasada. V Argentini imamo podoben primer: parlament buenosaireške province je svoj čas določil, da je bilo med letoma 1976 in 1983, 30.000 pogrešanih, izginulih brez sledu pod vojaško diktaturo. Dvomiti o tem številu ali navajati nižjega je nezakonito in kaznivo dejanje, čeprav se točno ve, ker so teroristi sami priznali – Luis Labraña – da so si oni izmislili to številko in tudi zakaj. In v doku-

mentirani knjigi »Nunca más” o sojenju te vojaške vlade se govori o okrog 9000 pogrešanih. A z uradno številko 30.000, čeprav je priznано, da je izmišljena, se je ustavilo vsako zgodovinsko raziskovanje, da bi se prišlo do resnice. Tako se ustvarja »realnost«, ki nima stvarne zveze s tem, kar se je v resnici dogajalo. Mehanizem tega »pomnjenja« je ustvariti konkretno, okroglo, simbolično število in jo povezati z gotovim dogodkom, ne glede na to, ali je resnična ali ne.

Družba, ki je primorana verjeti v nekaj, kar ni resnično, ni povsem svobodna.

Pomnjenje kot “memoria”, in zgodovina kot “resnica” sta sicer med seboj povezani, čeprav vedno ne pripeljeta do enakih zaključkov. In “pomnjenja” resnica več ne zanima, zanimajo ga le simboli, miti ter pripovedi. Ni nesprijemljivo, da verjameš v simbole in mite, nesprijemljivo pa je, da si primoran, da jih vzameš za resnične.

Družba, v kateri se to dogaja, ni resnično svobodna.

To je v glavnem vzeto iz omenjenega članka. In ta me je usmeril v mojo domovino, drago Slovenijo.

Je res svobodna?

Lahko prosto govoriš o večkrat dokazanih dejstvih, ki niso navedena v uradni zgodovini. A s tem ne boš vzbudil debate, ampak še po 77 letih srdite medijske napade in

večkrat tudi kar konkretne.

Ob priliki obeleženja “Dneva spomina na žrtve komunizma v Sloveniji” je novoizvoljeni mandatar izjavil “...očitno bomo morali imeti 9. maj, dan zmage, bolj pogosto, da se bomo spominjali, kaj je resnica.”

Resnica ali mit?

Pravijo, da zgodovino pišejo zmagovalci, kar pa v slovenskem primeru ne drži. Zmagovalci nad kom? Kadar se v domovini govori o osvoboditeljih in zmagovalcih so mišljeni partizani, njih “borba” ter “zmaga” nad Nemci. A v Sloveniji ni prišlo do pravih bitk, le posamezni atentati in streljanje iz zased. V najbolj opevani, Dražgoški, je padlo 27 Nemcev, ki niti niso bili vojaki, ampak le z ročnim orožjem oboroženi policisti. (V bitki za Stalingrad, 400.000 Nemcev in njih zaveznikov).

Rdeča armada je meseca septembra 1944 vdrla v Jugoslavijo, oktobra osvobodila(?) Beograd in prodirala naprej v smeri zahoda. Aprila 1945 je bila že na slovenskem ozemlju. Kar so si Nemci najmanj želeli je bilo pasti Sovjetom v roke in so zato hiteli, kar se je dalo, da bi prišli do Zahodnih zaveznikov in se jim predali. Po njihovem odhodu in ko je bilo že konec vojne – 9. maja- so partizani “osvobodili” naša mesta, ki niso bila več zasedena, v Ljubljani so pa za vsak slučaj celo počakali, da so v mesto prvi vkorakali hercegovski partizanski oddelki.

Oblasti si v naši domovini komunisti niso priborili z orožjem, dobili so jo od zmagovitih Zahodnih zaveznikov ter zmagovite Sovjetske zveze, na zahtevo “očeta narodov”, Josipa Visarionoviča Džugašvilija - Stalina, kateremu so bili takrat vsi komunisti pokorni do skrajnosti.

Pod to oblastjo se je opevana “osvoboditev”, torej “svoboda”, sprevrgla v diktaturo, kot malo takih, s potvarjanjem zgodovine in resnice, absolutno kontrolo tudi nad privatnim življenjem, s preganjanjem, mučenjem ter pobijanjem, ne izdajalcev naroda, ampak ideoloških nasprotnikov, tistih, ki jim poštenost, samozavest, vera, ponos in ljubezen do domovine niso dopuščali, da bi se ji brezpogojno pokorili.

Za pravo svobodo so žrtvovali življenje ali domovino.

Franci Markež

OkrOgle OBLETNICE | Anton Alojzij Wolf (1782 - 1859)

Pred 240 leti, 14. junija 1782 se je v Idriji rodil Anton Alojzij Wolf, ljubljanski škof, ki je omogočil izdajo novega prevoda Svetega pisma ter Nemško-slovenskega in Slovensko-nemškega slovarja. Za revne dijake je ustanovil zavod Alojzijevišče. Po mnenju zgodovinarja Francea Dolinarja, je škof Wolf nedvomno ena tistih velikih osebnosti slovenske cerkvene, verske in kulturne zgodovine, ki stoji po krivici v senci svojega velikega sodobnika in prijatelja, lavantinskega škofa Antona Martina Slomška.

Življenje Antona Alojzija Wolfa

Rodil se je 14. junija 1782 v Idriji, slavnem rudarskem mestu na Notranjskem, očetu Gašperju Wolfu, rudarskemu nadzorniku, in materi Katarini Kahl kot tretji izmed desetih otrok. Po trirazredni osnovni šoli in dveh letih latinske privatne gimnazije v Idriji je nadaljeval študije na gimnaziji v Ljubljani. Leta 1803 je dokončal študij bogoslovja, ker pa je bil premlad za prejem mašniškega posvečenja, ga je nadškof Brigido posvetil v diakona in mu dal službo kateheta. Konec leta 1804, čeprav še vedno ni dosegel kanonične starosti, je bil z dovoljenjem papeža Pija VII posvečen v duhovnika.

Prva leta je bil katehet v Ljubljani in Idriji. Leta 1807 je v Ljubljani postal ravnatelj škofijske pisarne, 1814 stolni kanonik, 1815 višji nadzornik ljubljanskih šol, leta 1816 pa duhovni referent za šolo pri tržaški deželni vladi. Neutrudno je skrbel za razvoj šol in ustanovitev novih šol v krajih, kjer jih ni bilo. Učitelje je spodbujal in v njih gojil ljubezen do učiteljskega poklica. Pomagal je tržaškim duhovnikom in zelo rad pridigal in spovedoval.

Leta 1824 ga je avstrijski cesar imenoval za ljubljanskega škofa. Ko je Rim potrdil imenovanje, je bil Anton Alojzij Wolf 3. oktobra posvečen za škofa. Na tem odgovornem mestu je ostal 35 let, med katerimi je na kanoniških vizitacijah šestkrat obhodil vse župnije ljubljanske škofije. V času njegovega vodenja so bile k ljubljanski škofiji priključene dekanije Ilirska Bistrica, Postojna, Vipava in župnija Motnik, tako da so se meje škofije v celoti ujemale z deželnimi mejami Kranjske.

Umrli je 7. februarja 1824, pokopan je v kripti stranske kapele v ljubljanski stolnici.

Wolfovo Sveto pismo in slovarja

V slovensko cerkveno in kulturno zgodovino se je škof Wolf zapisal kot velikodušen meceni, ki je gmotno podpiral umetnike in znanstvenike. Slovenskemu narodu je podaril novi prevod svetega pisma in nemško-slovenski ter slovensko-nemški slovar.

Sveto pismo so baje Slovenci imeli že v devetem stoletju – poslovenil ga je sv. Metod s svojimi učenci leta 870, a se na žalost ni ohranil. Tako so bili Slovenci brez Svetega pisma do 16. stoletja, ko je izšel protestantski prevod Dalmatina in Bohoriča. Šele leta 1784 sta Jurij Japelj, župnik in dekan v Naklem in Blaž Kumerdej, vodja ljubljanskih ljudskih šol, z nekaterimi drugimi pisatelji začela prevajati Sveto pismo v katoliškem duhu. Dovršili so ga leta 1802, a je izšel v zelo majhnem številu izvodov. Škof Wolf je načrt za nov slovenski prevod celotnega Svetega pisma zaupal Juriju Volcu, spiritualu ljubljanskega semenišča, ki je Sveto pismo prevedel iz latinščine z opombami in uvodi. Prevod je izšel v šestih zvezkih v zelo lepi slovenščini. Kot veljavno slovensko katoliško Sveto pismo je bil v rabi okoli sto let.

Poleg Svetega pisma je škof Wolf finančno podprl tudi izdajo nemško-slovenskega in slovensko-nemškega slovarja, katerih pričetnik je bil Valentin Vodnik, ki je zbral okoli 30.000 besed, a ga je prehitela smrt. Vodnikov rokopis je kupil tržaški škof Ravnikar in ga pozneje podaril profesorju Metelku. Metelko

je Vodnikov rokopis izročil dr. Bleiweisu, ta pa škofu Wolfu, ki je izdelavo nemško-slovenskega slovarja naročil Mateju Cigaletu. V oporoki je škof Wolf namenil finančno podporo za slovensko-nemški slovar, ki je v pripravi Maksa Pletešnika izšel v letih 1894-1895.

Alozijevišče

Ena Wolfovih najznačilnejših dejavnosti je bilo prizadevanje na šolskem področju ter skrb za uvajanje slovenskega učnega jezika ter šolanje revnih dijakov. Leta 1845 je odkupil hišo z vrtom na današnji Poljanski cesti in jo na svoje stroške obnovil in dozidal. Jeseni 1846 je hiša sprejela prvih 22 gojencev. Škof Wolf jih je izročil v varstvo sv. Alojzija Gonzage, zavetniku mladine, in po njem je zavod dobil ime Alojzijevišče.

Dr. Bleiweis je v »Novicah« leta 1846 tako opisal ustanovitev Alojzijevišča: »Njih ekselencija, milostljivi ljubljanski knez in škof Anton Alojzi so z začetkam letošnjiga šolskiga leta osnovali v Ljubljani blagorejno za mladenče, za ktero jim bo naš a domovina vedno vedno hvaležna. Modrimu knezu, ki natanko poznajo potrebe naše šolske mladine, je že davnej skrb pri srci bila, kako bi se pomagati dalo pridnim pa ubogim mladenčam, zlasti tistim, ki poklic h duhovskimu stanu v sebi občutijo, de bi brez težav, ki jih uboštv o sabo prinese in dostikrat nar boljšim glavam pot v šole zapira ali jih saj v boljšim napredovanji zadržuje, zamogli svoj visoki namen doseči. Milostljivi knez so tedaj sklenili v Ljubljani sobivališče (Convict) napraviti za kranjsko mladost, kjer bojo pridni in ubogi učenci od prve latinske šole noter do desete razen obleke z vsim prevedeni, kar jim je za živēž in za njih dušno in telesno omikanje potreba. Vadili se bojo tukaj tudi spodobne vunanje obnaše in lepiga zadržanja, kakoršniga je v sedanjih časih vsakimu človeku, naj bo stanu kakoršniga si bodi, silno potreba. Ti napravi so dali milostljivi škof Anton Alojzi ime: „Alojzjanum (Alojzjevše ali Alojzevo) zato, ker so mladost te blagorejne posebnimu varstvu sv. Alojzja priporočili, ki je bil od nekda j pobožnim

mladenčam narlepši izgled. Vsak domorodec, ki svojo domovino resnično ljubi, mora hvaležnega srca spoznati neizrečeno dobroto, ki so jo milostljivi knez s to napravo kranjski deželi skazali in ktera zasluži, de jo vsak ljudomil rojak po svoji moči podpira. Ker pa Alojzjeviše ima posebni namen , blage mladenče za duhovski stan zrediti, in ker bo ta mladenšnica vedno ime in čast duhovne naprave obdržala, vsak sam previdi, de jo bojo zlasti duhovni gospodje s posebnim veseljem podpirali.«

Med 1845 in 1896 je bilo v Alojzijevišče sprejetih 667 gojencev, od katerih jih je 256 (38%) postalo duhovnik. Med gojenci Alojzijevišča je bilo mnogo uglednih imen slovenskega kulturnega in javnega življenja: Fran Levstik, Josip Stritar, Josip Jurčič, Ivan Prijatelj, Izidor Cankar, Dragotin Kette, Ivan Tavčar in Fran Saleški Finžgar. Svojo nalogo je zavod opravljal do leta 1910. Poslopje sta vzela v najem najprej ljubljansko bogoslovje, potem pa Teološka fakulteta. Trenutno večino stavbe zavzema Teološka fakulteta v Ljubljani, v njej pa se nahajajo še Škofijska univerzitetna pastorala Ljubljana, prodajalna Založbe Ognjišče, Škofijska knjižnica in Orglarska šola v Ljubljani.

Po škofu Wolfu so leta 1892 poimenovali ulico v središču Ljubljane.

Pripravil: Jože Jan

Viri: Wikipedia, Revija Ognjišče, Slovenska bibliografija, Kmetijske in rokodelske novice

KOLEDAR

5. junija ob 10.00

Spominska proslava v Slovenska hiši

24. junija ob 19.00

Občni zbor društva Zedinjena Slovenija

25. junija

Proslava ob Dnevu državnosti v Slovenski hiši

OSEBNE NOVICE

† SMRTI

20. maja 2022 je odšel k Bogu **Jože Skale**. Naj počiva v miru.

Dragi rojaki,

z veliko hvaležnostjo zaključujem mandat ministrice za Slovence v zamejstvu in po svetu. Hvaležna, da sem imela priložnost po svojih močeh in skupaj s sodelavci našega urada delati za naše Slovence v zamejstvu in po svetu. V tem času sem še bolj začutila, kako pomembna je krepka vez med nami, ki živimo v matični domovini, in vami, dragi rojaki, ki živite zunaj njenih meja. Trudili smo se, da bi naše vezi še okrepili, kar je bil poseben izziv zaradi pandemije, ki je zaznamovala naša življenja in življenja slovenskih skupnosti v zadnjih dveh letih, vendar mislim, da nam je uspelo. Tega sem res vesela, saj sem globoko prepričana, da smo kot narod popolni samo z vami, dragi rojaki. Želim vam vse dobro, da bi še naprej ostajali povezani znotraj slovenskih skupnosti in z nam vsem tako ljubo Slovenijo.

Vse dobro!

dr. Helena Jaklitsch
ministrica

DOBRODOŠLI

doma

Ljubljana – Novo mesto

30. junij – 3. julij 2022

Več informacij

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

ZIMA

Na južni polobli se bliža zima. Vsak letni čas ima svojo privlačnost in posebnost. Spomladi se narava prebudi in obleče v cvetje, poleti nas vroči in dolgi dnevi vabijo na počitnice v gore ali na morje, jesen pisano pobarva listje, zima pa prinese mraz in mir. Lepo je zimski čas opisal ameriški pisatelj in novinar Ernest Hemingway: »Vsako leto nekaj v tebi odmre, ko listje odpade z dreves in njihove gole veje se v mrzli zimski svetlobi nemočno zibajo v vetru. A veste, da bo pomlad zagotovo prišla, tako kot ste prepričani, da bo zamrznjena reka zopet brez ledu.« Čeprav zima nima preveč oboževalcev, za

vas – dragi bralci – objavljamo najlepše fraze o zimi, ki so jih skozi stoletja pisali veliki avtorji, ko so v zimi odkrili odtenke lepote najhladnejšega letnega časa.

- **V globini zime sem končno spoznal, da je bilo v meni nepremagljivo poletje.** (Albert Camus, francoski novinar, pisatelj in filozof)
- **Nobena zima ne traja večno; nobena pomlad ne pride prepozno.** (Ljudski pregovor)
- **Smeš je sonce, ki odžene zimo z našega obraza.** (Victor Hugo, francoski pisatelj, pesnik, dramatik, akademik in državnik.)
- **Ena lastovka še ne prinese pomladi.** (Slovenski pregovor)
- **Kadar so ljudje srečni, ne ločijo med zimo in poletjem.** (Anton Čehov, ruski pisatelj)

- **Bodi zima, bodi kres. Kadar zebe, neti les.** (Slovenski pregovor)
- **Zima je v moji glavi, v srcu pa je pomlad.** (Victor Hugo)
- **Če pozimi drevje od mraza poka, jeseni s sadjem preobloženo stoka.** (Slovenski pregovor)
- **Da bi cenili lepoto snežinke, se je treba upreti mrazu.** (Aristotel, starogrški filozof)
- **Zima brez mraza – poletje brez kruha.** (Ljudski pregovor)
- **Ko se počutimo zlomljene in šibke, moramo le počakati. Vrne se pomlad, sneg se stopi in tista voda nam vlije novo energijo.** (Paulo Coelho, brazilski pisatelj)

Izbral: Jože Jan

VABILO:

MEDNARODNA KONFERENCA

Vzgoja za ljubezen do domovine in države

Že 4. mednarodna konferenca Vzgoja za ljubezen do domovine in države nosi podnaslov Živeti s kulturno dediščino danes za jutri. Konferenca bo 19. 11. 2022 organizirana spletno in, če bodo razmere dopuščale, tudi v živo.

Na podlagi lanske dobre izkušnje vabimo vse Slovence po svetu in v zamejstvu, da se nam na konferenci pridružite. Lahko samo prisluhnete vsebinam, toplo pa Vas vabimo, da pripravite vsebinski prispevek, ki bi ga predstavili v eni od skupin na konferenci. Prispevek naj se nanaša na duhovno, materialno in/ali družbeno kulturno dediščino – kako ste jo in jo še ohranjate Vi v vašem okolju, družini, društvu, kraju, mestu, župniji, državi; kaj vam pomeni; zakaj jo ohranjate; s kakšnimi izzivi in težavami ter veseljem se pri tem srečujete; kaj to pomeni za mladi rod itd. Lahko si izberete eno obliko (običaj, oblačilo, igra, pesem, ples, predmet, način izdelave, dokumenti, jezik, jed, stavba, praznovanje ...) in to predstavite – z besedo, sliko ali posnetkom.

Verjamemo, da bodo Vaše izkušnje zanimale in spodbudile tudi marsikaterega učitelja in starša iz Slovenije. V veselje nam je, če si lahko izmenjamo izkušnje med seboj, če se poznamo in ohranjamo stike. Zato res prisrčno vabljeni!

Program, **vabilo** in druge informacije najdete na **naši spletni strani** ali pišete na mail: **dkps.konferenca@gmail.com**.

Program podpira Urad vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

V Gospodovo hišo pojdem vesel.“
psalm 121

✝

Z globoko žalostjo sporočamo vest, da nas je v petek, 20. maja 2022, zapustil in šel po večno plačilo, neutrudni član slovenskega doma San Martín in dragi prijatelj

JOŽE SKALE

Naj mu Vsemogočni Bog bogato poplača vse delo in trud v prid našega doma. Družini in prijateljem izrekamo iskreno sožalje.

V hvaležnosti za dar življenja se ga spomnimo v molitvi.

Slovenski dom San Martín
BUENOS AIRES - ARGENTINA

PROSLAVA V ČAST DOMOBRANSKIM ŽRTVAM VOJNE IN KOMUNISTIČNE REVOLUCIJE NA SLOVENSKEM

Jaz sem vstajenje

Nedelja, 5. junija 2022, ob 10. uri

V cerkvi Marije Pomagaj sv. maša za vse slovenske žrtve vojne in komunistične revolucije. Pred spomenikom poklon in molitev. V dvorani škofa Rožmana spominski govor inž. **Jožeta Lenarčiča** in akademija v izvedbi članov Društva Slovenska vas.

ODRSKA PREDSTAVA
Besedilo: *Martin Sušnik*

ZEDINJENA SLOVENIJA
Slovenska hiša msgr. A. Oreharja
Ramón L. Falcón 4158, CABA

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOvence V ZAMEJSTVU IN PO SVETU

PREMIUM LEATHER SHOES

Fábrica de tubos y envases de cartón

SUPERMAYORISTA DE OPORTAS

LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.

CONSULTORES
ASOCIADOS

